

matskega ustvarjanja (»zingaresche«, predstave mesecev). Poslednji del je posvečen nabožni ljudski igri, ki se je razvila iz oficijev in duhovne igre klerikov. — Delo vsebuje na koncu dragoceno bibliografijo, njegovo uporabnost povečuje imensko kazalo, ob katerem pogrešamo le še stvarno kazalo. Besedilo dopolnjuje 81 celostranskih podob na umetniškem papirju. Tisk, papir in oprema so razkošni. V vsakem pogledu delo, ki bo dolgo vrsto let služilo svojemu namenu in ob katerem se bodo oplajali raziskovalci ljudskega gledališča tudi izven Italije.

Niko Kuret

A. Millien et P. Delarue, *Contes du Nivernais et du Morvan*. Editions Erasme — Paris, 1953; 8°, XI + 298 strani.

To je prva knjiga kolekcije »Contes merveilleux des provinces de France«, s katero se je urednik Paul Delarue hotel upreti poplavi pravljicnih zbirk, preveč oddaljenih od ljudske preprostosti in brez vsakršne navedbe virov. Splošna načela kolekcije so objavljena v uvodu, kjer med drugim izvememo za dvotirnost izdaje: vsaka zbirka namreč izide tudi posebej komentirana. Kajpada ima že navadna ali poljudna izdaja — namenjena večini bralcev in ljubiteljev pravljice — mimo tekstov tudi spremno besedo o preiskani pokrajini, o okoliščinah zbiranja, o vrednosti nabranega gradiva, o načinu pripovedovanja ipd. Komentirana izdaja — za folkloriste in znanstveno rabo — se loči od prve samo po tem, da so ji na koncu dodane obsežne opombe k posameznim pravljicam.

Ta dodatni del obsega v konkretnem primeru, pri zbirki iz pokrajin Nivernais in Morvan, štiri pole. Pravljice same — 28 po številu, lepo ilustrirane — so vzete deloma iz ostaline pesnika in folklorista A. Millienna (1858—1927), ki so ga komaj pregovorili, da svojih dragocenih zapisov folklornega gradiva ni zažgal, pač da bi jih nepoklicani ne izkoriščali in nestrokovno izdajali. K sreči pa je Milliennovo gradivo prišlo v roke pravemu človeku, sinu iste pokrajine Nivernais. To je bil Paul Delarue. Prvotno je raziskoval floro svoje ožje domovine in morda je prav čudovita Milliennova ostalina vplivala na njegovo preusmeritev k zbiranju druge vrste cvetja, k folkloristiki. Pri preverjanju Milliennovih rokopisov, pri iskanju njegovih informatorjev ali podatkov o njih je križaril po pokrajini in si tudi sam nabral dosti gradiva (nekaj primerov je uvrstil tudi v to zbirko).

Objavljena besedila pravljic so rahlo retuširana. Če je urednik pri tem nemara šel za stopnjo predaleč v svojih koncesijah poljudnosti, težnji po lepi obliki ipd., ga kajpada razumemo. Vendar mu je šteti v posebno hvalo obljubo, da bo vsakomur, ki bi želel kakršnihkoli pojasnil, zmerom rad postregel z izvirno dokumentacijo on sam ali pa Musée des Arts et Traditions populaires, kamor bojo prišli njegovi papirji, ko njega ne bo več...

Ali se za tem morda ne skriva rahla slutnja? Paul Delarue, podpredsednik francoskega etnografskega društva, mož, ki je v Franciji spet povzdignil do prave veljave ljudsko pripovedništvo (po neupravičenem podcenjevanju — J. Bédier! — in dolgotrajnem zanemarjanju), ki je v svetu obudil zanimanje za francosko pravljico in pokazal njeno nesluteno bogastvo, Paul Delarue, spreten organizator zbirateljskega in raziskovalnega dela na področju pravljice, nenavadno ustrezljiv posredovalec folklornega gradiva iz lastnih in tujih rokopisnih zbirk, ki so le po njegovi zaslugi bile dostopne tudi zamejskim interesentom, je letošnje poletje nepričakovano, za zmerom odložil pero in odšel — veliko prezgodaj — k zadnjemu počitku v svojo ljubljeno pokrajino Nivernais. Naj bojo te vrstice vsaj skromna oddolžitve spominu velikega folklorista, čigar mednarodni ugled bo gotovo še zrasel s katalogom francoskih pravljic, ki bo žal moral iziti posthumno.

Milko Matičetov